

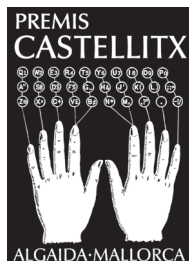
Antoni Seguí Bennàsser

El temps que s'escola

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1972

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1972-P-R-0033-0021

© del text: Antoni Seguí Bennàsser

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

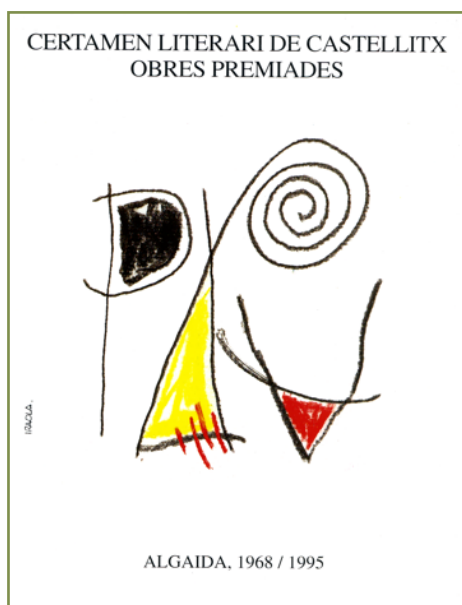
Antoni Seguí Bennàsser

El temps que s'escola

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1972

L'any 1972 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *U Certamen de Poesia i Prosa i el III Concurs de Poesia Popular (Glosat) en honor de Nostra Dona Santa Maria de la Pau de Castellitx*. Es presentaren un total de trenta-sis composicions: vint treballs de poesia, cinc de prosa i onze de glosat.

La poesia *El temps que s'escola* d'Antoni Seguí Bennàsser fou publicada per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

El temps de s'escola

Per les llivanyes del temps s'escolen hores,
i al so d'hores sens treva s'escola el temps.

La bona pensa, constant,
degota del cervell per les llivanyes.
Per elles també hi degota,
sovint, estultícia humana.

I el silenci, que ens diu tantes coses,
també té fissures per on traspassen
crits de l'ideal,
batecs de la vida,
que moren com fulles que volen
dins la tardor trista
en mans de l'oblit: finestres del temps,
per on s'envolen avui
promeses d'ahir.

I el diàleg de bons i dolents
també té xapalls, per on s'encletxen

molt ben disfressades la fe i la justícia i la veritat;
i a cops de l'astúcia es trascolen
l'amor, l'esperança i la llibertat...

Paraules, paraules, PARAULES!

Torrents de paraules que brollen de la pensa humana,
torrents de paraules que canten la Pau,
mes fent reguerons que ens porten la Guerra.

L'instint vital de la Pau que fa parlar els homes,
ens diu que se'ns romp l'equilibri.
I així, per les amples onades dels segles,
el viure i conviure rodolen
entre cridòries de guerres
segant vides per la Pau:
raons egocèntriques sense doblegar-se,
perquè l'adversari mai no té raó!

Per l'aspra sendera del món
que s'obre al davant, llivanyosa,
anam fent camí dia a dia
vers l'Eternitat.

Debades els braços s'allarguen,
veient que tots sols no som res.
Ens manca l'amor de l'amic
per l'incert camí.

Només una veu és amiga,
immòbil de sempre i totemp,es,
que, amb braços estesos, espera
dins l'Eternitat.

